

herværende 12 „Gaarde“, hvis Masser ere noget mindre end Vaadets (c. 72^{'''} i Omkreds); denne Industri bidrager i væsentlig Grad til at forsyne Sognet med billige Rødspætter, hvis Størrelse vel er omtrent den samme som deres, der fanges i Vaad: nogle faa 4^{'''}, de fleste 6—8^{'''} lange og derover; hvad der er sagt om Vaadfiskeriets Betydning for Sognet gjælder derfor ogsaa om Gaardfiskeriet.

3. Slettefiskeriet — Sletten hedder paa Fjansømaalet „Bakskuld“ — er en forholdsvis stor Industri her i Kommunen, men er indskrænket til at drives et Par Maaneder om Efteraaret. Paa denne Mærstid ser man undertiden 40—50 Vaade og Pramme ligge her inde i Løbene for deres Anker, og i hver Vaad sidder en Mand med sit Togger for at fange den meget efterspurgte lille Flynnder; er han heldig, fanger han for en halv Snees Kroner Fisk om Dagen, hvilket bliver en god Indtægt for de mange Skibstømmermænd og Skjoll, der ere uden Erhverv, og og Afgangen til at drive dette Fiskeri er saa let; en Pram er let at faae, og et Togger er ikke noget kostbart Apparat. Toggeret er et Fiskeet i Poseform, hvis aabne Ende er befæstet til en cirkelformig Sernring med omtrent 1 Mens Lvermaal. Ivers over Ringen er befæstet to Snore som to paa hinanden lodrette Diametre, og i Nærheden af disses Skærvingspunkt er Agnet anbragt. Et tykkere Reb til at hale Toggeret op med er befæstet saaledes, at Ringen under Optrækket bevarer en nogenlunde horisontal Stilling i Vandet. Naar Bakskuldfiskeren har sit Togger i Orden, friser han det langsomt ned paa Haubunden, hvor da Ringen kommer til at hvile paa det fladt sammenfoldede Net. Efter kort Tids Forløb haler han Toggeret op saa hurtigt han kan, hvorved bevirkes, at de Sletter, der sidde og gnave paa Agnet, dumpe ned i Posen, og paa Grund af dens stærke opadgaaende Bevægelse ikke faae Tid til at undslippe. Meget faa Sletter spises ferske; de fleste salttes og røges, og om Efteraaret ser man i et heldigt Fiskeaar store Mængder af dem hængte ud paa Fiskernes Huse til Lørring efter Saltningen. Det er os ikke bekendt, at Sletten andre Steder paa Vestkysten af Sjælland Nord for Graadby er Gjenstand for et særegent Fiskeri; her stattes den baade af selve Fjansøboerne og af mange Fremmede, der have opholdt sig her i længere Tid, som ingen anden Fisk. Den nydes ristet til Smørrebrød og er en ren Delikasse, naar den er godt behandlet. — I Lovforslaget er Minimum for den Slette, der maa sælges, sat til 6^{'''}, hvilket efter vor Erfaring er altfor urimelig højt, idet man sjelden ser dem her over denne Størrelse. En Slette paa 3—4^{'''} er meget kjødrig og særdeles velsmagende og overgaar i sidstnævnte Egenskab langt de Sletter, der maale 6^{'''} og derover, og naar Lovforslaget tillader, at der fiskes og sælges Hummer paa 8^{'''} og Krebs paa 3^{'''}, der dog vist langfra kunne siges at være fuldt udviklede Dyr, er dette formentlig kun sket af Hensyn til, at de allerede i den Størrelse have betydelig Værdi som Fødeemne for Mennesker. Af samme Hensyn bør efter vor Formening Minimum for Sletten være 3^{'''}. — Hvad Slettefiskeriet ibrigt angaar, da sker det ofte, at Veiriget lægger Hindringer iveauen derfor, saa at der hyppig af den Grund bliver en ringe Mærstid; men er Veiret gunstigt, fanges der forholdsvis mange; men uagtet Sletten i mange Aar har været stærkt efterstræbt, spores dog ikke i fjerneste Maade nogen Aftagen i dens Forekomst i vore indre Løb. Paa Havet fanges vel ganske faa af dem, men forøvrigt kan man med Sandhed sige, at de Sletter, der ikke tages herinde i Løbene, komme ikke Menneskene tilgode. — Derfor bede vi det ærede Udvalg om at virke hen til, at der for Vesterhavets Vedkommende enten ingen Grændse sættes for Størrelsen af de Sletter, der maa forhandles, eller, hvis dette ikke kan undgaaes, at Vesterhavssletten maa gaa ind under Lovforslagets Begreb af andre mindre Fisk, der maa forhandles, naar de have 3^{'''} Længde.

Til Slutning skulle vi udtale, at, hvad der tages her af Fisk under det for Kjøb og Salg fastsatte Minimum, kun tages med, dels fordi det ikke kan undgaaes, og dels fordi selv mindre Fisk have en betydelig Næringsværdi. Da vi i Sandormen (*Arenicola piscatorum*), der findes i store Mængder paa vore Kyststrækninger, have et fortreffeligt Agn, anvendes Smaaafisk saagodtsom aldrig her som saadant, og nogen Misbrug af dem, i Retning af hvad der anføres i Fiskerikommissionens Betænkning, hvori der omtales Exempler paa, at betydelige Masser af Fiskeyngel bruges til Gjødning, finder aldeles ikke Sted her; det vilde vække almindelig Darme, hvis Saadant forsøgtes. Og naar det tillades vedkommende Fisker selv at bruge de Fisk, Lovforslaget ikke tillader ham at sælge, i sin egen Husholdning eller til Gjødning, ja, endog til at forhandle dem som Agn, hvorfor kan han da ikke have Lov til at gjøre sig en Indtægt af at afhænde dem til Folk, der sætte Pris paa at spise dem? Undersøgelser ville stadfæste, at en saadan Tilladelse ikke vil blive misbrugt her, og i alle Tilfælde kunde Kontrollen paase, at dette ikke skete.

Sdet vi ærbødigst bede det ærede Udvalg om at tage ovenstaaende Fremstilling under gunstigt Overveielse, indse vi fuldt vel, at de lokale Interesser maa vige, naar Hensynet til, hvad der